

# El presoner de Zenda

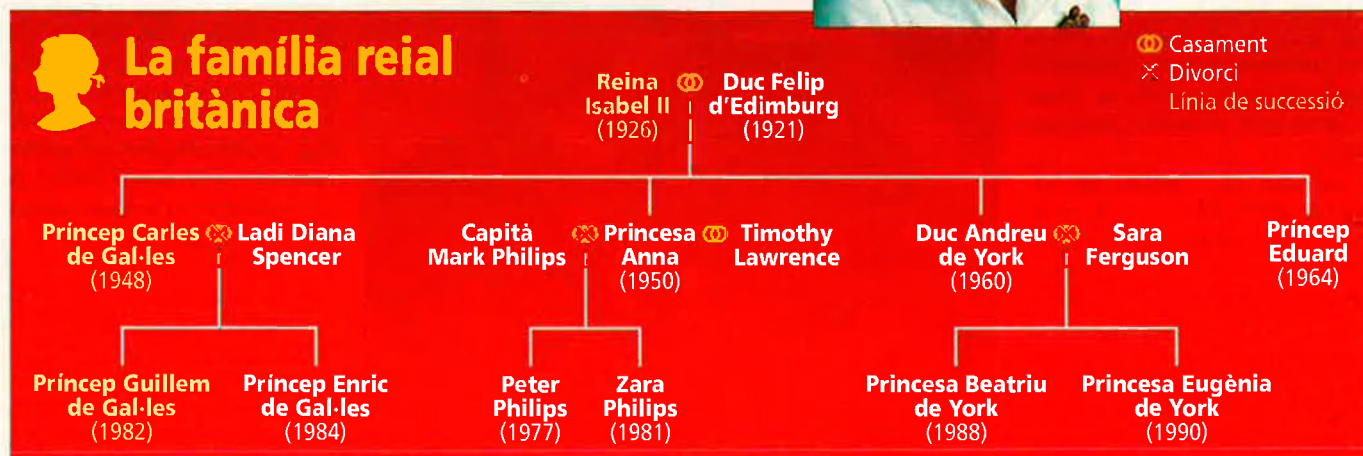
Valentí Puig analitza una per una les possibilitats de relleu de la reina Isabel II d'Anglaterra a mans del príncep Carles i l'estat de l'opinió pública britànica.

El príncep pretén fer-se fort en la "gravitas" i la princesa no vol deixar de riure. No tot va bé per la Corona britànica i l'anglicanisme –ja ben escorat per raons d'un progressisme *sui generis*– no sap si demanar la separació de poders entre església i estat. Vet aquí els efectes del teleobjectiu indiscret, en el món de les monarquies. De forma esbiaixada, el Govern de John Major ha iniciat una campanya en

i podria, si volgués, fer coronar la seva dona, la princesa Diana. Tot empitjoraria si un dels dos –o tots dos– decidissin casar-se de bell nou, després del divorci. Ella perdria estatus reial. Ell, hereu de la corona, duria el país a una crisi constitucional. Si volgués casar-se amb l'amiga Camilla Parker-Bowles tot



**Carles d'Anglaterra.** Una part de la població creu que el príncep hauria de renunciar als drets de successió en benefici del seu fill Guillem.



defensa de la figura del príncep de Gal·les com a futur rei, enfront dels qui diuen que ja hauria de cedir els seus drets al fill major, el príncep Guillem.

Quan faci dos anys de la separació dels prínceps de Gal·les –pactada l'any passat, *annus horribilis*, segons digué la reina d'Anglaterra–, ja es pot transformar en divorci per acord mutu, diuen a Londres, on es parla d'un ultimàtum del palau de Buckingham a la princesa Diana, massa predisposada a parlar als "seus" periodistes i a totes les complicitats de la fotogènia. No en va és la dona més famosa del món: Carles, d'altra banda avorreix molt els fills Guillem i Enric. Per ara, Diana és Flàvia, segons el codi dels seus fidels, en record de la novel·la *El presoner de Zenda*, on Flàvia és estimada per tothom, menys pel rei de Ruritània.

Fins i tot en les circumstàncies de l'actual separació, si morís Isabel II el príncep Carles seria coronat com Carles III

seria encara més complicat, perquè ella és catòlica i és casada amb un brigadier de l'exèrcit britànic, molt respectuós amb la família reial. Segons la vella legislació britànica, l'hereu de la corona no pot casar-se amb una senyoreta catòlica.

En la hipòtesi terminal d'un Carles d'Anglaterra divorciat que decideixi casar-se amb una Camilla divorciada –i convertida a les veritats mel·líflues de l'actual anglicanisme– l'alta jerarquia de l'església d'Anglaterra té molt a dir-hi. De fet, els sectors anglicans més tradicionalistes ja han opinat que si són certes les relacions adúlteres entre Carles i Camilla, un príncep que no respecta les promeses matrimonials tampoc sabrà respectar les promeses de la coronació.

Ben al contrari, l'alta jerarquia anglicana creu que la separació no afecta la realitat constitucional, però comença a pensar que convé canviar la funció del

monarca com "suprem governador de l'església d'Anglaterra i defensor de la fe", prenent llum de l'exemple de l'església presbiteriana d'Escòcia, que reconeix Jesucrist com a únic rei i cap de l'església. Poc addicte als nous camins de l'anglicanisme –en perenne crisi històrica–, el príncep de Gal·les seria qui primer celebraria una reconsideració dels lligams actuals entre l'església d'Anglaterra i l'estat.

La premsa sensacionalista va a favor de Diana i la premsa "seriosa" vol defensar la figura del príncep de Gal·les com a futur rei. Una tercera part de l'opinió pública creu que Carles hauria de renunciar als drets de successió en benefici del seu fill, Guillem, però en termes generals més de quatre cinques parts de la gent és a favor de la monarquia. Ara per ara regna Isabel II, i amb tanta sensatesa que fins i tot és capaç d'aconseguir que Diana obeeixi més el seu trist marit.

**Valentí Puig**